

1

Lidé mimozemšťany vůbec nechápou. Občas nás vidím na televizních obrazovkách – máme obří oči a kůži barvy jarního listí – a přemýšlím: *Koho tohle napadlo? Jaký důvod k tomu měl?* Olívie mi radí, ať na tyhle pořady nekoukám. „Budeš mít noční můry,“ říká. Takže pak vypneme televizi, schoulíme se u okna a posloucháme jemné šumění vln.

Musím vám ale povědět pravdu. Já sem vážně nepatřím – ne natrvalo, ne nadosmrti. Proto cestujeme v tomhle obytném voze a o půlnoci se řítíme temnými silnicemi. Olívie má na sobě lacláče a svírá mě v náruči.

Neošívám se. Neškrábu. Nejsem ten druh kočky.

„Že na mě nezapomeneš,“ řekne Olívie a přitiskne své čelo na mé. „Prosím, slib mi, že nezapomeneš.“

Voní po skořicovém toustu a malinovém šampónu a ve vlasech má sponky se sedmikráskami. A já na vteřinu uvažuji, že jí zalžu – z lásky. Ta slova mám na jazyku: *Budu na tebe vzpomínat. Nikdy bych nezapomněl.* Ale od samého počátku jsem k ní byl upřímný a pravidla mezigalaktického cestování jsou jasná.

Zítřka zapomenu vše, co jsem kdy cítil.

V mojí mysli bude Olívie existovat pouze jako data, jako pouhá informace. Budu si pamatovat její sedmikráskové sponky, naše sobotní odpoledne u mola Wrigley Pier, ale z hlavy se mi vykourí, jaký to ve mně vyvolávalo pocit, když jsme se dělili o ručník na pláži, když jsme si spolu četli nebo usínali pod sluncem pozdního června. Jenže Olívie si tohle nezaslouží. Je mnohem víc než soubor faktů.

Rozpačitě zapředu. V hrudi mi slabě zaklokotá.

„Půjdeš domů,“ zašeptá Olívie se smutným úsměvem. „Domů.“

Vůz zrychluje a zrychluje. Venku vidím oblohu posetou hvězdami. A já jí chci sdělit, že mi tohle bude chybět, ten pocit, že jsem tak malý, tak *pozemský*. Jsem připravený na cestu zpět? Napůl. A přesto, když zavřu oči, si představuju, že se zuby nehty držím stěn tohoto karavanu.

Olívie mě postaví na desku stolu a plast mě zastudí do pacek. Otevře notebook a natočí klávesnici směrem ke mně, čímž říká: *Piš, ano?* Ale já zavrtím hlavou a naježí se mi srst.

„Nechceš mluvit?“ zeptá se.

Co jí můžu povědět? Nezaslouží si, abych to ještě ztěžoval, a tak počítač nepoužiju. Neprozradím jí, jak moc doufám, že si jednu věc s sebou přece jen odnesu. Možná že když se budu pořádně soustředit, Olívie se otiskne do mé paměti a já si vzpomenu, jak jsem se s ní cítil – a jaké to bylo, když jsem ji poznal.

„Dobře,“ povzdechne si a zaklapne notebook. „Alespoň sněz ty granule.“

A tak jím granule. Mají rybí příchuť a jemně mě štípou na jazyku. Pomalu žvýkám a vychutnávám si každé sousto. Je to jedno z mých posledních kochičích jídel.

Tohle tělo mi dřív nepatřilo a stejně tak ani jméno Leonard.

Když vylížu misku, Olívie mě pohladí po hlavě. „Já vím, že jsi nechtěl být kocourem,“ podotkne tak tiše, že musím nastražit uši, abych ji slyšel, „ale jsi moc, moc hodný kocourek.“

Teď už počítač chci. Svědí mě tlapky, jak hrozně potřebuju napsat: *Ty jsi moc, moc hodný člověk.* Pro-